

teistele ei fosband, sedda anti temmase, ja seddagi ni fassinaste, et ta mittotord pool sõmatta jái; talvel ta kamber ei saand ðiete kõtud, et kõlm piddi temma käed ja jallad árrawotma, kui ta ðhto ja hommiko olli fauba asjade arro ülespannemas, ja riette polest olli temmal ni waene luggu, et ta ei julgendi wahhest ka teistz innimeste seusi miñna. Agga suski meie noor Bõm ei nurrisend mitte, waid teggi tifka truiste, mis ta kohhus olli. Ei ta annudki omma issale omma hâdda teáda; sest ta ei raat- sind mitte omma issa meest kuriwastada, egga omma perremehyele hâbbi tehha, tem- ma pahhad wiqid ülesrâkides. Ta lotis Jummala peále, ja kannatas kui mees. Agga se olli temmal wâgga taske fanda, et selle maia sees ni furja ja ðnneto ello ðeti, ja et selle maia asji pââw vârvalt en- nomi hukka ja raisko lâks. Halle süddas- mega nággi ta, kuida keik kasjö, mis tem-

ma

ma tõ ja murre läbbi fauba - asjadest sisse tulli, jálle kui suits árrakaddus, et tûhhi ja waesus igga polest kâtte joudis, ja ðige hirmoga panni ta tâhhele, kui mitmesug- guste pâttude sisse innimenne langeb, kes, joma himmule õwoimust andes, hakkab Jummalat árraunnustama. Siis tân- nas ta Jummalat, kes temmale ausad ja jummasakartslkud wannemad annud, ja tulletas iggapââw sedda Jummala sanna ðppetust omma mele, mis ta issa, tedda tee peále sates, wimaks veel temma sùd- Dame peále olli pannud: keik omma ello aia, poeg! mótle Issanda meie Jummala peále, ja árra púa mitte patto tebba, egga ülle temma kâskude miñna. Nenda Jum- malat partes sai noor Bõm nähha, et Jum- mal tedda silmi nähhes ðnnistas; sest ehk ta kûl mitto ja mitto forda nâlga ja janno ja kûlma sai käteta, ja mitto inuid ðibbe- dat piiddi kannatuma, siiski fossus ta ja

lub